

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Quæstionum Canonicarum, In Quinque Libros
Decretalium, Tomus ...**

In Librum I. Decretalium, Per quadraginta, & tres Titulos distributum, in
quo agitur De Constitutionibus, Seu Legibus universim ...

Krimer, Ferdinand

Augustæ Vindelicorum, 1706

Articulus V. Quis jure valeat renuntiationes beneficiorum admittere?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73031)

ARTICULUS IV.

Cui, & ex qua causa renuntiationes valide, ac licite fiant?

2077. **A**D 1. R. beneficia Ecclesiastica resignari posse cuilibet, eorum capaci, seu habenti qualitates, jure requisitas, nimirum aetatem, morum gravitatem, litterarum scientiam, modò resignatio talis non sit aliàs specialiter vetita: si verò resignentur inhabili, resignationem non convalescere, Resignatario factò habili, sed opus esse novo consensu, & provisione: ad 2. autem R. ut resignatio valide fiat, requiri, quòd admittatur ab eo, qui jure potest, de quo *artic. seq.* ut licite, desiderari causam legitimam, ut coercetur, nimia libertas deserenda beneficia: magno Ecclesiæ detrimento.

Ad hoc not. 1. Episcopum, de Superioris consensu, valide, ac licite resignare, si una ex his *sex causis* concurrat: 1. conscientia alicujus gravis criminis; 2. magna corporis debilitas; 3. defectus scientiæ; 4. malitia plebis, quæ suum Episcopum nullo modo pati possit; 5. grave scandalum, quod vitari debet; & 6. irregularitas c. 1. & 10. h. t. Præter dictas sex causas, regulariter sufficit quæcunque alia causa utilis, & honesta, v. g. aëris intemperies, c. nisi, §. *fr. h. t.* vel capitales inimicitiae in tali loco, c. ad Supplicationem 9. h. t. quamvis communis sententia velit, non esse assignandas alias, nisi eas sex causas; Sic Hostiensis in c. nisi §. *verum V. alias causas*: non admittitur tamen facile resignatio Episcopi, ob frugem melioris vitæ, aut causam humilitatis, otij, & quietis, vel ob internum instinctum c. 2. de translat. Episcoporum, nec causam vitæ contemplativæ, cit. c. nisi, §. *nec putes*; nec causam ingrediendi Religionem approbatam, ut in ea securius propriæ saluti vacare possit, c. nisi, cit. & c. suggestum, 7. q. 1. intellige regulariter, & si Episcopus adhuc Ecclesiæ suæ prodesse possit; dixi. *facile*; sunt enim exempla non pauca, quibus Episcoporum, ardentem ambientium Religionis ingressum, resignatio admittitur probare potest.

2078. Not. 2. causas, quæ sufficiunt, ut quis impetret licentiam renuntiandi Episcopatum, etiam sufficere, ut ex illis inferiores renuntient suis dignitatibus, & beneficijs,

etiam curatis. Cæterùm, ut extra Curiam Romanam licentia renuntiandi pure, & simpliciter concedatur, & talis renuntiatio ab Ordinarijs locorum admittatur, sufficiunt etiam aliæ causæ; ut si beneficiatus sit senio confectus; 2. si ferè semper infirmus; 3. si corpore vitiatus, v. g. cæcus, claudus, surdus, mutus, &c. 4. si corpore impeditus; 5. si ob crimen aliquod deponendus; 6. si sine scandalo servire non possit; 7. si sit censuris irretitus; 8. si habeat plura beneficia, quorum unum, vel pauciora sustentationi sufficiant; 9. si transferatur ad aliud; 10. si Religionem sit ingressurus; 11. si habeat causam unam, ob quam Episcopus renuntiare potest &c. Sic Pius. V. *in Constit. edita Galend. Apr. 1568.*

Sed not. 5. ex his causis non admittendam ab Ordinarijs locorum eam resignationem, nisi positis duabus conditionibus; 1. nisi Clerico aliunde provisum sit, ut decenter vivat: 2. ne beneficia dimissa conferantur dimittentium *consanguineis, affinis, vel familiaribus*, etiam per fallacem circuitum multiplicatarum Collationum; si secus fecerint, suspensi sunt à collatione, electione, confirmatione, & institutione beneficiorum, donec à Pontifice absolvantur. Sic Pius V. Vid. Azor p. 2. l. 2. c. 19. q. 5. Cæterùm hodie in Curia Romana renuntiationes beneficiorum inferiorum, maximè simplicium, etiam ex levioribus causis, admitti solent, v. g. cum quis multo tempore in una Ecclesia servivit; vel, ut beneficium dimissum alteri conferatur, in cujus gratiam beneficium dimittit; sic Azor cit. q. 4.

ARTICULUS V.

Quis jure valeat renuntiationes beneficiorum admittere?

2080. **A**Nteresolut. not. 1. Clericum beneficiatum, sine consensu Episcopi, non posse suum beneficium dimittere, c. non oportet. 7. q. 1. ibi: *non oportet Episcopum vel reliquos ordines, de civitate ad civitatem migrare: non Episcopus, non Presbyter, non Diaconus transeat*; si quis autem, post definitionem, sancti, & magni Concilij, tale quid agere tentaverit, & se hujusmodi negotio mancipaverit, hoc factum prorsus in irritum ducatur, & Ecclesiæ restituatur, cujus fuit Episcopus, aut Presbyter,

byter, aut Diaconus ordinatus; item *c. si qui vero*, ibi: si qui vero sine respectu agentes, & timorem DEI ante oculos non habentes, neque Ecclesiastica statuta custodientes, recesserint ab Ecclesia sua, sive Presbyter, sive Diaconus, vel in quocunque Ecclesiastico ordine, positi fuerint, *hi non debent suscipi in alia Ecclesia*; sed cum omni necessitate cogantur, ut redeant ad Ecclesiam suam. Quod si permanserint, excommunicari eos oportet.

2081. Et *c. si quis, eadem causâ, & questione*, ibi: si quis Presbyter, vel Diaconus, vel quilibet Clericus, deserat suâ Ecclesiâ, ad aliam transeundum esse crediderit, & ibi paulatim tenet, quo migravit, perpetuo manere, ulterius ministrare non debet; præsertim, si ab Episcopo suo ad reverentiam fuerit exhortatus. Quod si post evocationem sui Episcopi non obediit, sed inobediens perseveraverit, omni modo ab officio suo deponi debere; nec aliquando spem restitutionis habere: *si vero propter hanc culpam depositum, alius Episcopus susceperit, & ipse à communi Synodo penam merebitur increpationis, tanquam Ecclesiastica jura dissolvens*. Idem habetur in *c. admonet, 4. h. t.* ubi Alexander III. Episcopo Ternacensi scribens, ait: universis personis tui Episcopatus sub districtiōne prohibeas, *ne Ecclesias tuæ diocesis, ad ordinationem tuam pertinentes, absque assensu tuo intrare audeant; aut detinere, aut te dimittere inconsulto*. Quod, si quis contra prohibitionem tuam venire præsumperit, in eum Canonicam exerceas ultionem; intellige, si illa habeant auctoritatem Episcopi, vel alterius Prælati, parem quoad hoc jurisdictionem habentis. Hoc procedit etiam de illis, qui tantum servitio alicujus Ecclesiæ, vel pij loci, in ordinatione, pro illius necessitate, vel utilitate sunt adscripti. *Trid. sess. 23. de refor. c. 16.* ubi, postquam statutum est, ut nullus ordinetur, qui non adscribatur alicui Ecclesiæ, vel loco, cui deserviat, additur: *si locum, inconsulto Episcopo, deseruerit, ei sacrorum exercitium interdicatorum, quod verum etiam est de Laicis, qui hospitalium administrationem habent; c. Xenodochijs, de Relig. domibus, esto per Laicos administrantur, Clem. 2. cod.*

2082. Not. 2. quamvis probabile sit, beneficium legitimum resignari posse sine aucto-

Tom. I.

ritate Superioris, cum sit dubius litis eventus, & sic recedatur à lite. *Abb. in d. quod in dubijs, h. t. n. 4.* probabile tamen etiam esse oppositum: ut diximus *n. 2072.* quia Canones, priori numero relati, loquuntur indefinite. Hinc Episcopus, etiam criminolus, sine Superioris auctoritate resignare non potest, ut constat ex *n. 2077.* & habetur *c. nisi 10. h. t.* secus aliqui putant de beneficiatis, Episcopo inferioribus; sed hoc sic intellige, ut non procedat, si crimen sit tale, propter quod privandus sit per sententiam Judicis; secundo etiam si tale sit, propter quod sit privatus ipso jure, si simul adhuc retineat possessionem beneficii cum titulo colorato, & putativo; de quo V. dicta *n. 2075.*

Not. 3. ut beneficiatus licite Religionem ingrediatur, sufficere licentiam ab Episcopo petitam, licet non obtentam, arg. *c. licet, de Regular. cum gloss. fin. ad c. admonet, h. tit.* si autem talis, per factam professionem renuntiet tacite, tacite factam renuntiationem etiam sine auctoritate Superioris valere, notat Parisus *lib. 7. q. 4.* si tamen fiat ante professionem sine auctoritate Superioris, v. g. Episcopi, vel Vicarij ejus, invalidam esse jure Tridentini *sess. 25. de regularibus c. 16.* Cæterum beneficiatus intrusus, hoc est, talis, qui propria auctoritate beneficium occupavit, potest, & debet beneficium dimittere, etiam absque omni licentia Superioris; Fagnanus in *c. nisi cum pridem h. tit. n. 32.* Talis intrusus, Papa est, qui in schismate electus est, *cap. 1. de Schismat.* Et Episcopus, qui Episcopatum accepit per regiam, vel laicam potestatem, *c. si per ordinationem, dist. 63. c. si quis, 16. q. 7.*

Not. 4. renuntiationem beneficii, factam coram laico, irritam esse; cum careat potestate illam admittendi, *c. quod in dubijs 8. h. tit.* & licet postea rursus illud recipiat, propter factum antecedens, illo spoliandus est; Hostiensis hic *V. spoliandi*, intellige, si resignavit sponte; secus, si coacte, ut constat ex *cit. c. ibi sponte*: si autem facta est in manibus Clerici, non habentis potestatem, admittendi renuntiationem, valida est in præjudicium renuntiantis; non, quoad Superiorem, coram quo resignatio fieri debuisset; quia tali casu Superior Prælati potest ejusmodi renuntiantem vel revocare ad beneficium,

N n n

vel

vel dimissionem acceptare, *gloss. in cap. quod in dubijs, b. tit. V. in manum laicam.*

Cæterum, antequam talis renuntiatio à Superiore admittatur, revocari potest à renuntiante, arg. *L. quem pœnitet ff. de cession. honor.* his positis:

2085. Non est dubium, renuntiationes beneficiorum omnium admittere, competere summo Pontifici in tota Ecclesia, quocunque tempore, etiam in mensibus, qui concessi sunt locorum Ordinarijs; quia ipse in beneficialibus habet plenam potestatem disponendi; & potestas ab ipso concessa Ordinarijs, non privativè, sed commulativè data est.

2086. Quæstio est 1. an legati Apostolici legitime admittant beneficiorum renuntiationes? Resp. Præter summum Pontificem, Legatos de latere *jure suo* posse admittere resignationes beneficiorum, factas purè, & simpliciter. *c. si Abbatem 36. de elect. in 6. ibi: si Abbatem, Ecclesiæ Romanæ immediatè subjectum, in vestrum Episcopum elegistis, reprehendi exinde nulla ratione potestis; ei tamen ab alio, quàm à nobis, vel Apostolicæ Sedis Legato, si sit in provincia, de latere nostro missus, dari non potest licentia suum deserendi Monasterium, & ad vestram Ecclesiam transeundi:* ubi etiam additur, quòd hujusmodi Legatus, qui majus omnibus, post Romanum Pontificem, in provincia sibi decreta imperium censetur habere: *Archi-Episcoporum, Episcoporum, & Exemptorum electiones possit ex officio confirmare;* alios autem Legatos hoc nequire: *nisi id à Sede ipsa specialiter sit commissum;* id, quòd etiam dicitur *c. 1. de officio Legati in 6.* non tamen factas sub conditione, vel in favorem tertij, nisi habeant specialem commissionem; sic *Rebuff. in praxi benefic. tit. de resignat. conditionali.* Ex his deducitur, quòd hoc non possint Legati, sive missi à Sede Apostolica, qui *Nuntij* vocantur; sive *Nati*, quorum scilicet dignitati perpetuus honor Legationis est annexus, nisi habeant concessionem specialem; ut constat ex textu.

2087. Quæstio est 2. an, & qualiter Prælati, summo Pontifice inferiores, admittere possint renuntiationes beneficiorum? R. Episcopos, & alios Prælatos, Episcopis Superiores, sed inferiores Papà, renuntiationes puras, & simplices omnium beneficiorum, *sua diœcesis*, jure communi, & or-

dinario, valere admittere; colligitur per sensum contrarium ex *c. admonet, 4. b. t. 1. de quo n. 2081.* Nam ad Episcopum jure ordinario, spectat, beneficiatos in Ecclesijs instituere, eorumque resignationes accipere; ita etiam habetur *c. 2. & seqq. causâ 10. q. 1. c. 2. de instit. c. 1. de Capell. Monachorum; c. cum ex injuncto, 12. de hereticis;* quòd ad officium Episcopi, tam institutio, quàm destitutio Sacerdotum pertineat; hæc tamen intellige regulariter; & spectato jure communi, propter limitationes *in seqq.*

Si quæras, quando beneficij collatio pertinet ad inferiorem Episcopò (videlicet ad capitulum Ecclesiæ Cathedralis, vel ad Præpositum) utrum in manibus ejusdem Collatoris, an verò in manibus Episcopi, cessio, seu resignatio beneficij, facienda sit? Resp. quamvis jure speciali, vel consuetudine præscripta, jus conferendi beneficia pertineat ad inferiorem Episcopò, non ideo consequens esse, quòd ad eundem pertinere debeat, *potestas resignationes accipiendi;* præterquam, si jurisdictionem obtineat in beneficiatos, ita, *ut eos etiam destituere, seu deponere possit:* cujusmodi potestatem, quasi Episcopalem, habent quidam Prælati exempti; ita post *Innoc. in c. quod in dubijs, Abb. ibid. n. 6. Joan. Andreas, n. 19. gloss. in Clem. un. hoc tit. ver. manibus; ibid. Imola, Christoph. Roffiniacus de beneficijs c. 14. n. 54. Petr. Gregor. Tholos. de re benefic. c. 31. n. 11.* Ratio est: quia præscriptio, præsertim, *contra facultates, Episcopis, communi jure concessas,* strictæ interpretationis esse debet; ut non extendatur ad casum, seu actum diversum: atqui *beneficia conferre, beneficiorum resignationes accipere,* diversa jura sunt, quæ frequenter non ad eundem, sed ad diversos spectant, uti ostendit *Tholosanus cit. loco:* ergo ex eo, quòd ad inferiorem Episcopò beneficij collatio, *speciali jure,* spectet, non est consequentia, *ad eundem etiam pertinere, ut resignationes accipiat.*

2088. Quæstio est 3. à quo admitti possint resignationes beneficiorum conditionate? R. quòd à nullo, præterquam à solo summo Pontifice, admitti possint resignationes beneficiorum sub conditione, ut persona, à resignante nominata, beneficium resignatum conferatur, ne quidem etiam rejecta

rejecla conditione. Aliud est, si beneficium resignetur *simpliciter*, & *absolute*, licet post adjiciatur *modus*, ut certæ personæ conferatur, quin tamen admittens ad hoc obligetur. Talem enim renuntiationem admittere potest Ordinarius, Papâ inferior. Idem dicendum est de renuntiationibus beneficiorum, *sub conditione*, cum reservatione certæ pensionis; has enim solus Papa admittere potest; quod etiam intelligitur de resignationibus beneficiorum cum reservatione *regressus, ingressus, accessus*. Ratio est, quia resignatio jure communi *absolute*, & *simpliciter* fieri debet; tum quia Canones, & jura penitus cavent, ne beneficij sit ulla hæreditariæ successione species, vel imago) at ubi quis suum beneficium dimittit, ea conditione, ut Titio, verbi gratiâ, conferatur, successorem in beneficio constituere videtur; sic Azor p. 2. *institut. moral. lib. 7. c. 21. q. 1.*) Major est *ex Trid. sess. 25. de reform. c. 7.* ibi: *cum in beneficijs Ecclesiasticis, ea, quæ hæreditariæ successione imaginem referunt, sacris constitutionibus sint odiosa, & Patrum decretis contraria, nemini in posterum accessus, aut regressus, etiam de consensu, ad beneficium Ecclesiasticum (cujuscunque qualitatis) concedatur, nec hæcenus concessi suspendantur, extendantur, aut transferantur. Hocque decretum, in quibuscunque beneficijs Ecclesiasticis, ac in quibuscunque personis, etiam Cardinalatûs honore fulgentibus, locum habeat: in Coadjutorijs quoque, cum futura successione, idem posthac observetur; ut nemini, in quibuscunque beneficijs Ecclesiasticis permittantur.*

Ex hoc colliges, omnes regressus, accessus, & ingressus à Tridentino revocatos esse, præter illos, qui conceduntur pensionario ob pensionē debitam, tempore constituto, non solutam, vel jure communi concessi inveniuntur; Sic Azor *cit. q. 5.* qui *q. 2. ait*, dubitari non posse, *usu Curie Romanæ, & Constitutione Pij V.* prohibitum esse, *coram Ordinario*, beneficio suo cedere in alterius gratiam, & ejusmodi cessionem admitti; præsertim, cum ejusmodi beneficiorum renuntiationes & admissiones, per inferiores summo Pontifice factæ, juxta plurimum Doctorû sententiam, *sint simoniacæ*, id quod tanquã probabilius defendit Azor

Tom. I.

cit. p. 2. lib. 7. c. 21. q. 2. sed de hac materia ex professo agimus *L. 5. q. 3. in tit. 3. de simonia à num. 473.* cum primis autem à nu. 502. ubi etiam exposuimus, an, & qualiter ejusmodi renuntiationes admitti possint?

Quæstio est 4. à quo admitti possint 2091. resignationes beneficiorum causâ permutationis? R. renuntiationes, *causâ permutationis*, fieri posse, etiam coram Ordinario, non tamen in favorem tertij, vel illas, quas vocant, *triangulares, vel quadrangulares &c.* aut *reciprocas*, ubi solùm intercedit *permutationis nomen*, re ipsa autem intervenit *favor tertij*, præstaudus ex obligatione; Azor *cit. lib. 7. c. 29. q. 10. q. 2. quæres*, ubi ait: valere resignationes beneficiorum (etiam reservatorum) causâ permutationis factas, coram Ordinario loci, vel Legato Pontificio. Nam, licet reservatio impediat, quò minùs permutatio perficiatur coram Ordinario, vel Legato (cùm beneficium reservatum ipsi conferre nequeant) non tamen impedit, ne *vacent* beneficia reservata, si resignentur coram Episcopo, vel Legato Apostolico: eò quòd Clericus, cujus beneficium est reservatum, potest illud deponere coram Ordinario loci, & potest eo privati per Episcopum: ergo potest resignare, causâ permutationis, ita ut licet permutatio non valet, habeat tamen vim resignationis, ita, ut ad illud beneficium redire non possit; id, quod etiam tradit *p. 3. lib. 12. c. 2. q. 1.*

Ex dict. colliges, solius Papæ esse, admittere resignationes beneficiorum *conditionatas*, vel *modales*, nimirum, *sub conditione*, vel *modo*, *si huic*, vel *ut huic*, & non alteri conferatur. Ratio primi est, secundum aliquos, quia talis resignatio conditionata, *est simoniaca*; sed, esto talis non foret, ut dicimus *lib. 5. à num. 503.* adhuc tamen admitti non potest; quia solius Papæ est conferre, *beneficia nondum vacantia*; seu priùs, quam vacent; admittere autem resignationes illas conditionatas, importat collationem beneficij priùs, quam vacet; tale enim beneficium, sic resignatum, non *vacat priùs*, quam *impleatur conditio*, quæ est, *si huic conferatur*, aut *ex pacto promittatur*: ratio secundi est; quia talis modus, seu pactum, renuntiationi adjectum, afficit resignationem

N n n 2

onem

onem aliquâ circumstantiâ, qua stante, Ordinarijs locorum, ablata est facultas, admit-
tendi ejusmodi resignationem, ut constat
ex dict. loc. cit. nu. 504. & propter pactum
adjectum, est simoniaca, *ex dict. ibid. n.*
505. An autem, & qualiter admitti possint
renuntiationes *reciproca*, vel *cum reserva-*
tione pensionis, &c. diximus *loc. cit. à nu.*
506. ubi etiam, de renuntiatione *confiden-*
tiali, pleraque resoluta sunt.

ARTICULUS VI.

*De modo, quo fieri possunt, & debent,
renuntiationes beneficiorum.*

2093. **U**T beneficiorum renuntiationes legi-
timè fiant, quinque conditiones com-
muniter requiruntur. Prima est, ut sit
libera, & *spontanea*; non vi, aut gravi
metu extorta; nam aliàs, si non est om-
nino irrita, saltem rescindi potest, vel Ju-
dicis officio, vel dicto, *quod metus causa*,
c. 2. 3. & 4. de his, quæ vi. Idem dic, si
quis dolo, vel fraude inductus sit; dolus
enim, & metus in hoc sunt paria: secun-
da, ut non interveniat ulla datio, vel *pa-*
ctio simoniaca, vel *simonia speciem ha-*
bens, *c. 4. & ult. de pact. c. ex parte, de offic.*
deleg. junct. gloss. V. omnino, c. dua nos, de
simonia. Ex hoc autem, quòd resignatio
fiat in favorem tertij, nulla committitur
simonia, *juris naturalis*, vel *divini*, aut
juris positivi, esto fiat sub conditione: *non*
aliter, nec alio modo; saltem, si non præ-
cedat pactum, imponens onus Episcopo,
quòd debeat admittere: sic enim nulla in-
tervenit *commutatio rei, pretiò æstimabi-*
lis, pro spirituali. Similiter simoniaca
non est renuntiatio beneficij, cum refer-
vatione certæ pensionis, si moderata sit, &
& autoritate legitima constituta, nimi-
rum Papæ, qui purgare potest vitium si-
monix *juris humani.*

Tertia, ut interveniat *consensus Patro-*
ni, si beneficium sit *Patronatum*; & renun-
tiatio non fiat *purè*, sed in favorem tertij,
vel sub conditione *onerosa* beneficio, vel
successori in beneficio. Nam Patrono sal-
vum esse debet jus suum, ut præsentare
possit alium ad beneficium *vacans*; Azor
p. 3. lib. 7. c. 25. q. 4. quarta, ut fiat *spe-*
cificè, & *expressis verbis.* Nam, *in dubio*,
non præsumitur quis renuntiare juri suo,

ex quo ali debet, *c. super eo, h. t.* Et ideo
nunc, de stylo communi, & tam *in*, quam
extra Curiam Romanam, fieri solet, &
debet *in scriptis*, per supplicationem, à re-
nuntiante oblatam Superiori, eam admit-
tere potenti, qua petatur, ut is (ob cau-
sas in supplicatione expressas) resignatio-
nem admittat: quinta, ut renuntians, vel
per se, vel per Procuratorem, resignatio-
nis consensum præstet, & quidem (si re-
nuntiatio fiat coram Papa) *in Cancellaria*,
vel *Camera Apostolica.* Et ideo, ante
hanc non expediuntur literæ, nec prodest
resignatio, juxta *regulas Cancellariae*; de
quibus *lib. 3.*

Præter hæc not. 1. renuntiationem be-
neficij *cum pacto*, ut resignatarius resignan-
ti solvat expensas, quas resignans fecit in
beneficio acquirendo, pro illo litigando
&c. esse simoniacam, *c. super hoc, h. tit.*
junct. gloss. V. pecunia: Azor lib. 7. c. 27. q.
8. secus est, si resignans expensas fecisset
in bonum *ipsius beneficij*, vel *Ecclesie*, v. g.
suis sumptibus illud recuperando ex ma-
nibus hæreticorum, *nomine ipsius Ecclesie.*
Tunc enim expensas licitè repeteret; sic
Azor *cit.* Not. 2. item, renuntianti, re-
petere volenti beneficium, renuntiatione
dimissum, licitè opponi posse exceptionem
spontaneæ renuntiationis, admittique de-
bere, etiam si nulla causa factæ renuntia-
tionis sit expressa, modo Reus exceptio-
nem probare possit, *c. super hoc, 5. h. t.*

Not. 3. resignationes beneficiorum, *re-*
gulariter omnium, publicandas esse à re-
signatarijs, etiam exemptis; & quidem
factas in Curia Romana, *citra montes* in-
tra sex menses; *ultra montes*, intra no-
vem menses, in Ecclesia beneficij resignati,
& in Cathedrali; si verò sit beneficium,
quod populo careat, in Parochiali, vel Ca-
thedrali: secus resignationem esse irri-
tam. Cæterum si fiat resignatio solum
coram Ordinario, in pluribus locis non
observatur illa publicatio. V. Azor *cit. lib.*
7. cap. 24. sed de his V. *lib. 5. tit. 3. de si-*
monia.

ARTICULUS VII.

De renuntiatione per Procuratorem.

Renuntiationem fieri posse per Procu-
ratorum, per unum, vel etiam plu-
res,